

βετε ὀλίγην διάκρισιν! Εἶναι ἀρκετὸς κειρὸς ὅπου μὲ ἀναγκάζετε νὰ φρουρῶ. Εἶχον σχεδὸν ἀπελπισθῇ.

Ὁ Θωμᾶς, μεταξὺ τῶν ἀτμῶν τοῦ οἴνου, ἠγνόησε συγκεχυμένως καὶ ἐν συνόλῳ ποῦ εὐρίσκετο, ὅπως δὲ τρέμων καὶ μὲ φωνὴν κλαυθμηράν,

— Δι' εὐσπλαγγνίαν, ἐξοχώτατε, δὲν τὸ ἐπράξα ἐπίτηδες. Τί θὰ τὴν κάμετε τὴν ψυχὴν μου; Ἀνυπόστατος μάλλον τὴν γέφυράν σας...

Στυγνὸς γέλως ὑπεδέχθη τὴν πρότασιν.

— Ἀφήσατέ με τοῦλάχιστον νὰ συντάξω διαθήκην. «Ἐχω λαμβάνειν τριακόσια φράγκα ἀπὸ τὸν... Οἴμοι!»

Ὁ δυστυχὴς Θωμᾶς δὲν ἠδυνήθη νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν του, ἀλλὰ συγκατεκρημνίσθη μετὰ τοῦ διαβόλου ἐντὸς τοῦ χειμάρρου εἰς τοῦ ὁποῖου τὴν κοίτην ἠνεώχθη τόσον εὐρὺ καὶ βαθὺ ἀνοιγμα, ὥστ' ἐδέχθη ἀρκετὸς χρόνος, ὅπως πληρωθῇ ὕδατος.

Νῦν δύναται πᾶς τις νὰ διέρχεται διὰ τῆς γεφύρας ἡμέρας τε καὶ νυκτός, ἄνευ κινδύνου κακῆς συναντήσεως, περὶ τούτου δ' ὀφείλεται χάρις εἰς τὸν μακαρία τῇ λήξει προοδευτικῶν Θωμᾶν.

Ἔστωσαν αὐτῷ τοῦλάχιστον χλιαραὶ αἱ φλόγες τοῦ Ἄδου.

[Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ].

Δ*

Η ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑπὸ ΛΕΪΛΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνέχεια ἰδὲ προηγουμένου φύλλον).

Ἀφικόμενοι εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ἀσιατικοῦ τούτου ὄρους οἱ τρεῖς ἵπποις, ἀνεχαίτισαν ἐπὶ στιγμὴν τοὺς ἵππους των ἵνα ἴδωσιν ἐν γενικῇ ἀπόψει τὴν λαμπρὰν εἰκόνα, ἣτις ἐξηπλοῦτο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των, καὶ μεγαλοπρεπὴς καὶ θελκτικὴ ἐξηπλοῦτο πρὸ τῶν ποδῶν αὐτῶν.

Ἡ ἡμέρα ὑπέφωσεν. Ὁ λεπτός πέπλος τῆς περιέδραβε βαθμηδὸν τὸν οὐρανὸν διὰ ῥοδίνης χοίρας, ἀμαυρούσης τοὺς ἀστέρας, οἵτινες ἐφαίνοντο σθεννύμενοι μετὰ λύπης. Ἡ Εὐρώπη, φωτιζομένη ὑπὸ ἀορίστου ἀνταυγείας, ἐφαίνετο ἀναγεννωμένη, καὶ οἶονε ἀναδύουσα, ὡς ἄλλη Ἀφροδίτη, πλήρης κάλλους, ἐκ τοῦ ὕδατος.

Ἡ ἀπέναντι αὐτῆς Σταμπούλ, τὰ ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου χωρὶς τῆς, πάντα ἐχάνοντο ἐν πυκνῇ ομίχλῃ, ἣν μάτην διεσπέρων αἱ ἐπάλξεις πύργου ἢ μιγαρὲς τινος ἢ ὀξεῖα κορυφῇ. Ἡ θάλασσα τοῦ Μαρμαρᾶ ἐλεύκαζεν, ἔχουσα ὡς μέλανα στίγματα τὴν νῆσον τοῦ Πρίγκιπος, τὴν Χάλκην καὶ Ἀντιγόνην, αἵτινες διωρῶντο ἀριστερόθεν. Ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους, αἱ ἀσιατικαὶ καὶ εὐρωπαϊκαὶ ἀκταὶ ἐφαίνοντο ὡς συνενομέναι περὶ μεγάλῃν τινὰ λίμνην. Εἶτα δὲ ὑπὸ τὸν λόφον τοῦ Τσαμίτζα, ἔτι βεθυισμένου ἐν τῷ σκότει, τὰ προάστεια Σκούταρι (Χρυσόπολις) καὶ Κανδίκι (Χαλκηδὼν), τὸ μέλαν τῶν κυπαρίσσω δάσος, ὅπερ χωρίζον αὐτὰς ἀπ' ἀλλήλων, διετέλουν ἀκόμη κοιμώμενα καὶ

συγκεχυμένα. Οὐδεὶς θόρυβος ἤκούετο ἐκ τῶν πολυανθρώπων τούτων πόλεων, τῶν δραστηρίων καὶ φανατικῶν. Ἡ Ἀνατολὴ ἄγνοε τὴν νυκτερινὴν ἐκείνην κίνησιν, ἣτις διασαλεύει τὰς μεγάλας πόλεις τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου. Τὴν τρίτην ὥραν τῆς πρωῒας πάντες ἔτι κοιμῶνται, διότι δὲν ἀνυπομονοῦσι νὰ ζῶσι, δὲν συντέμνουσι τὰς νύκτας ὅπως μηκύνωσι τὰς ἡμέρας.

Ὁ Σουλτάνος καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ του, φωτιζόμενοι ὑπὸ τοῦ λυκαυγὸς, ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των χωρὶς ν' ἀπαντήσωσιν οὐδὲ μίαν ψυχὴν ζῶσαν.

Ἡ κατοικία τῆς δουλεμπορίου Νατζῆς μεμονωμένη ἐν τῷ μέσῳ μεγάλου καὶ σκιεροῦ κήπου μόνῃ αὐτῇ ἐφωτίζετο. Ὁ Τζελλ-Βέης ἀπεχαίρεται τοὺς συνοδοιπόρους του καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ Σκούταρι. Ἐδέχθη ν' ἀφηνίση τὸν ἐν τῇ λέμβῳ του ὡς πάντες οἱ ὁμότεχοι του κοιμώμενον Ἑλληνα λεμβούχον, — διότι πολλάκις ὁ καϊκίης μόνῃ κατοικίαν ἔχει τὸ καϊκίον του—καὶ ἀφῆκε τὸν ἵππον του εἰς τὸν Μολλᾶν τοῦ Μπερδὸν-Τζαμί. Ὁ λεμβούχος καὶ ὁ Μολλᾶς ἐγόγγυσαν κατὰ τοῦ νέου τούτου εἰδους τοῦ ἐξυπνητηρίου, καὶ τότε μόνον κατεπραύνθησαν ὅτε πρὸ τῶν ἀπλήστων αὐτῶν ὀφθαλμῶν ἤστραψεν ἱκανῶς εὐμέγεθες ἀργυροῦν νόμισμα, ὅπερ ὁ Τζελλᾶν ἀφῆκεν εἰς τὴν χεῖρα, ἣτις ἔτριβεν ἀκόμη τοὺς ὑπὸ τοῦ ὕπνου βεβαρημένους ὀφθαλμούς.

Ὁ Τζελλᾶν-Βέης ἀπεβίβασθη εἰς τὴν προκυμαίαν τοῦ Γενί-Καπού, ἐν ᾗ ἐσήμαινεν ἡ ἕκτη ὥρα ἐν τῷ νουστάρῳ.

Εἶχεν ἀκόμη ἕξ ὥρας πρὸ αὐτοῦ πρὸς ἐπινόρθωσιν τῆς ἀταξίας τοῦ στολισμοῦ του, καὶ ν' ἀναπαυθῇ ἐκ τῆς ταχείας ὁδοπορίας του. Ἀνέβη λοιπὸν ἐν Γενί-Καπού, ἔνθα ἐκέκτετο κομψὸν ἀναπαυτήριον. Οἱ ὑπηρέται του, εἰθισμένοι νὰ βλέπωσιν αὐτὸν εἰσερχόμενον κατὰ πᾶσαν ὥραν τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός, οὐδόλως ἐξεπλάγησαν διὰ τὴν ἄφριξίν του.

Ὁ Τζελλᾶν-Βέης ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρον καὶ αἰθίψι τις ἔτριψεν ἐλαφρῶς τὰ μέλη του διὰ παχείας φλανέλλας, ἐμβεβαπτισμένης εἰς εὐώδες οἶνονπνευμα. Τῷ ἐκόμισαν ἔπειτα καφὲν μὲ ψά. καὶ τὸν ἐνέδυσαν ὡς παιδίον, χωρὶς νὰ αἰσθανθῇ τὸν ἐλάχιστον κάματον. Ἐνίψε τὸ πρόσωπον καὶ τὰς χεῖρας διὰ ῥοδοσταλάκτου ὕδατος, καὶ ἀφ' οὗ ἐνεδύθη τὸν μανδύκα του, ὅστις ἐκάλυπτε τὴν τοῦ διαγγελέως κομψὴν στρατιωτικὴν στολήν, διηυθύνθη πεζὸς εἰς τὸ Λαλελί-Τζαμί, ζωηρὸς καὶ εὐδιάθετος, ὥσει ἔχει κοιμηθῇ ὅλην τὴν νύκτα.

Οὐδέποτε ἦτο ὁ Τζελλᾶν τόσο ἐνδιαθετός. Ἡ ἵππασίς διὰ τῶν ἐξοχικῶν καλολογῶν καὶ τῶν λαμπρῶν τοπιῶν, ὧν βριθεὶς ἐξόχως ὅλη ἡ Ἀνατολή, ἀφειδῶς ὑπὸ τῆς φύσεως πλουτισθεῖσα, εἶχε φαιδρύνει τὸ πνεῦμά του, τεταραγμένον ἴσως διὰ τοῦ οἴνου καὶ τῆς πολυφυχίας, γλυκεῖα δὲ τις ἀνάπαυσις καὶ χορὴ νεανικῆς εὐθυμίας εἶχεν ἀντικαταστήσει τὴν προτέρην μελαγχολίαν. Οὐδέποτε ὁ ἀξιωματικὸς ἐπορεύετο εἰς ἐρωτικὴν συνέντευξιν μὲ τοσούτην γαλήνην πνεύματος καὶ καρδίας,

περιπατῶν ἐμονολογεῖ καθ' ἑαυτὸν οὕτω:

— Ἀρὰ γε εἶναι τοῦλάχιστον ὥραία ἡ ἐρωμένη μου; Ἀ! βεβαίως θὰ ἦναι καὶ νέα καὶ ὥραία, εἰ δὲ μή, ἤθελον λάβει μετὰ τοῦ μηνυματός της ἡ δακτυλίδιον ἀδαμαντοκόλλητον, ἡ περόνην ἐκ σπανίων μαργαριτῶν... Αἱ χανούμισσαι μὰς δὲν ἀπατῶνται μὲ κενὰς ἐλπίδας, καὶ πληροῦνται τὴν ἡδονήν, τὴν ὁποῖαν δὲν παρέχωμεν αὐταῖς εὐκόλως. Ἡ ἐρασιμωτάτη μηνύτριά μου μοὶ ὁμιλεῖ περὶ ἀναμνήσεων... ὅπερ σημαίνει ὅτι ἤδη γνωρίζομεθα... Θὰ ἦναι εὐδύλλιον τι διακοπὴν τίς οἶδε ἐκ τίνος αἰτίας... Ἰδωμεν τίνας εἶναι αἱ γυναῖκες, αἱ ἐν ταῖς χώραις τῆς ἀπιστίας ἀποπλανηθεῖσαι γυναῖκες, ἃς ἀσμένως ἤθελον ἀνεύρει;... Πρῶτον ἡ *Μελιά-Χαιούμ*, ἡ χαρίεσσα καὶ μικκύλη *Μελιά*, ἣτις τόσον μὲ ἠγάπα, ἄλλως, θὰ ἦναι ἡ μελαγχροινὴ καὶ τρελλὴ ἐκείνη *Νεγισέ*... Ὡ! ἃς ἦτο ἡ δειλὴ *Ἀλίζ-Χανούμ*... Ναι, τῷ ὄντι, ἐπεθύμουν νὰ ἦναι ἐκείνη...

Ἐν ᾧ δὲ ἀνῆρχετο τὴν ὁδὸν τοῦ Γενί-Ταζαρί, ὁ νέος ἀξιωματικὸς ἐνεθυμήθη τὴν παραδοξὸν ταύτην ἠθικὴν.

«Ὁ ἐρώμενος προτιμᾷ, ὁ ἐρῶν ἐκλέγει τὴν ἀπροσδοκῆτως ἐπιστρέψασαν ἀπιστον. Προτιμᾷ μυριάκις τὴν πιστὴν ἐρωμένην».

Ὅκτῳ ὥραι παρὰ τέταρτον, μία ὥρα τουρκιστί, ἐσήμαινεν ἐκ τοῦ τεμένου τοῦ Λαλελί-Τζαμί, ὅτε ὁ Τζελλᾶν-Βέης διήλθε τὰς κιγκλίδας αὐτοῦ.

Τὴν ὥραν ταύτην ἡ ὑπὸ πυκνοφύλλων πλατάνων πεφυτευμένη αὐλή ἦτο σχεδὸν ἔρημος. Τὰ πολύφυλλα δένδρα ἐχρησίμευον ὡς προπύργιον κατὰ τῆς περιεργίας τῶν διαβότων ἢ κατὰ τῶν ἀδιακρίτων βλεμμάτων τῶν ἀπίστων ἐν δὲ τῇ δενδροστοιχίᾳ ἐκείνῃ τῇ περιβαλλούσῃ τὴν μεγάλῃν αὐλήν, οὐχὶ ἀπαξ συνεντεύξεις ἀντηλλάγησαν. Ὁ βέβηλος ἔρως ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ θεῖου, εἶναι μία ἐξ ἐκείνων τῶν ἀντιθέσεων, αἵτινες ἀτυχῶς δὲν εἶναι μόνον ἐν τῇ Ἀνατολῇ.

Ὁ καιρὸς ἐφαίνετο προμηνύων θύελλαν. Ὁ ἥλιος ἐξηκόντιζε τὰς φλογεράς αὐτοῦ ἀκτῖνας, καλυπτόμενος ἐνίοτε ὑπὸ πυκνῶν καὶ λευκοφαιῶν νεφῶν, στίζόντων τὸν καυνοῦν αἰθέρα. Ὁ Τζελλᾶν-Βέης διήνοιξε φιλαρέσκως τὸν μανδύκα του, καρποδοκῶν νὰ ἴδῃ τὴν νέαν ἐρωτικὴν κατάκτησίν του. Ἀλλ' αἱ εἰς τὸ τέμενος εἰσερχόμενα Ὀθωμανίδες δὲν ἦσαν οὔτε νεαραὶ οὔτε κομψαὶ φερειτέδες τετριμμένοι, σανδάλια ἐσχισμένα, ἢ παραστήματα τοῦλάχιστον ἐξηκονταετῆ μόνον διήρχοντο πρὸ τοῦ ἀξιωματικοῦ, προδήλως ἀνυπομονοῦντος διὰ τὴν βραδύτητα ταύτην.

Ἀφῆνης τὸ ὑποπράσινον παρκέτασμα, τὸ καλύπτει τὴν θύραν τοῦ Λαλελί-Τζαμί ἠνεώχθη ἵνα ἐξέλθωσι Μολλᾶδες τινές· εἰς δ' ἐξ αὐτῶν προσελθὼν εὐθὺς πρὸς τὸν Τζελλᾶν εἶπε:

[Ἐπείτα συνέχισα].

K.

Αἱ εἰς τὴν ἐγγράφῃ συνδρομητῶν, μὴ συνδεδεμένοι μετὰ ἀντίστοιχον τῆς συνδρομῆς δὲν ἔλαβον καὶ ὁ π' ὀφείλει. — Οἱ ἐν ταῖς ἐπερχομαῖς καὶ τῷ ἐξωτερικῷ καὶ συνδρομηταὶ ἡμῶν παρακαλοῦνται νὰ ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν των ἀπ' ἐθέσεως εἰς τὸ ἔργον αἱ «Πρὸς τὴν Διεθνήν των Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».